

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3018/2018
20.06.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Зоране Делибашић и Бранислава Босиљковића, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији су пуномоћници Наташа Мијаљевић и Јовица Мијаљевић, адвокати из ..., против тужене Републике Србије, МУП, Полицијска управа у Новом Пазару, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Краљеву, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1212/18 од 11.09.2018. године, у седници већа одржаној дана 20.06.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1212/18 од 11.09.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Пазару П1 142/17 од 15.01.2014. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца, па је обавезана тужена да тужиоцу за период од 15.04.2014. године до 31.03.2015. године исплати на име разлике између неисплаћене и припадајуће зараде за рад у сменама појединачне месечне новчане износе са законском затезном каматом на сваки износ, све ближе наведено у том ставу изреке, све у року од 8 дана од пријема пресуде, под претњом принудног извршења. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 59.124,00 динара, у року од 15 дана од пријема пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1212/18 од 11.09.2018. године, ставом првим изреке, преиначена је пресуда Основног суда у Новом Пазару П1 142/17 од 15.01.2014. године, тако што је одбијен тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да му на име разлике између неисплаћене и припадајуће зараде за рад у сменама за период од 15.04.2014. године до 31.03.2015. године исплати појединачне месечне износе са законском затезном каматом на сваки износ, све ближе наведено у том ставу изреке пресуде.

Ставом другим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Против правноснажне другостепене пресуде, тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побиијану пресуду у смислу члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14 и 87/18 - у даљем тексту: ЗПП), Врховни касациони суд је утврдио да ревизија тужиоца није основана.

Другостепена пресуда није захваћена битном повредом одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је у радном односу код тужене и обавља послове радног места полицијског службеника, а у периоду од 15.04.2014. године до 31.03.2015. године обављао је рад у сменама који је био организован тако да је 12 сати радио у дневној смени од 08.00 до 20.00 часова, потом је имао 24 часа одмора, па је радио 12 сати у другој смени од 20.00 часова до 08.00 часова ујутро, а потом је био слободан 48.00 часова. Према налазу вештака економско-финансијске струке, тужиоцу је утврђен коефицијент за сменски рад од 0,145 од основице, а сагласно Правилнику о платама запослених у Министарству унутрашњих послова од 03.04.2012. године, те је тужиоцу за период од 15.04.2014. године до 31.03.2015. године увећање зараде за рад у сменама обрачунато и вредновано кроз коефицијент 0,145 од основице које не одговара увећању зараде од 28,6%. С озбиром на наведени начин обрачуна сменског рада које не одговара увећању зараде од 28,6%, тужиоцу је исплаћена мања плата по том основу у укупном износу од 95.600,00 динара.

На основу овако утврђених чињеница, првостепени суд је усвојио тужбени захтев тужиоца. Закључио је да тужиоцу у утуженом периоду припада разлика између исплаћеног и припадајућег увећања на плату по основу рада у сменама у проценту од 28,6%. Наведени проценат увећања прописан је за запослене који сменски рад обављају повремено, како је то регулисано Законом о полицији („Службени гласник РС“, бр. 101/05, 63/09-УС и 92/11), који се у конкретном случају примењује, Посебним колективним уговором за полицијске службенике („Службени гласник РС“, бр. 18/11) и Посебним колективним уговором за полицијске службенике („Службени гласник РС“, бр. 22/15), који је у примени од 07.03.2015. године. По становишту првостепеног суда тужилац и остали запослени код тужене који у континуитету обављају послове по сменама били би доведени у неравноправан положај у односу на раднике који би само повремено обављали послове у сменама, што је супротно члану 23. став 2. Универзалне декларације о људским правима и члану 104. Закона о раду.

Насупрот становишту првостепеног суда, другостепени суд је преиначујући првостепену пресуду одбио тужбени захтев у целости. Неоснованим је оцењен тужбени захтев тужиоца за исплату разлике увећане зараде по основу сменског рада обрачунате уз увећање од 28,6 % од основне плате, имајући у виду

да је тужиоцу сагласно члану 147а Закона о полицији и Правилнику о платама запослених у МУП-у, сменски рад вреднован кроз додатни коефицијент.

Неоснован је и навод ревидента којим оспорава становиште другостепеног суда да тужилац нема право на увећање плате од 28,6 % по основу рада у сменама. Наведени проценат увећања плата прописан чланом 147а раније важећег Закона о полицији, намењен је запосленима који раде на пословима на којима се сменски рад уводи повремено. То је додатак на плату који није узет у обзир при вредновању послова радног места због тога што за то радно место није предвиђен рад у сменама. Увећање плате се обрачунава на сваки сат рада ако запослени који нема сменски рад повремено ради у сменама. Тужиоцу је рад у сменама изражен кроз коефицијент за обрачун плате при вредновању послова радног места и исплаћује му се за сваки месец. Како је нередовност у раду на неким радним местима стални услов рада и тако је вреднован кроз коефицијент, а на неким местима није стални услов рада већ се уводи повремено, то ни запослени на тим радним местима нису у истом положају. С тога је неосновано позивање ревидента на право запослених на једнаку зараду за исти рад или рад исте вредности коју остварују код истог послодавца.

На основу изложеног, Врховни касациони суд је применом члана 414. ЗПП одбио ревизију тужиоца као неосновану и одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија
Бранислава Апостоловић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић